

Arrest

nr. 78 760 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat D. VAN OVERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 4 februari 2012 door de Federale Politie onderschept op de luchthaven van Zaventem en diende diezelfde dag aan de grens een asielaanvraag in (bijlage 25).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per drager in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. U verklaart in 1990 uw onderwijsopleiding in Bagdad te hebben afgewerkt. Doordat u deze studie deed, zou u ook lid zijn geworden van de Baath-partij en zou u de graad van Nasir Mutaqaddim hebben gehad. Aangezien u echter geen werk vond als onderwijzer zou u samen met uw schoonbroer een zaak in auto-onderdelen hebben opgestart. Deze job zou u hebben uitgeoefend tot uw vertrek naar Nederland in 2007. Uw echtgenote, waarvan u sinds 2008 zou zijn gescheiden, zou voor de val van het regime van Saddam Hoessein hebben gewerkt voor het ministerie van militaire industrie. Na de val van het regime in 2003 zou zij zijn overgeplaatst naar het ministerie van herbouwing en ontwikkeling, waar zij zich zou hebben beziggehouden met personeelszaken. Omwille van haar werk zou zij bedreigingen hebben ontvangen van de terroristische groepering Failaq al-Omar. Zo zouden jullie onder andere een dreigbrief hebben ontvangen en telefonisch bedreigd zijn geweest. In 2006 zou u gevlucht zijn naar Turkije waar u een viertal maanden zou zijn gebleven. Uw familieleden zouden nog een tijd in Irak zijn gebleven en nadien zouden zij naar Egypte zijn gereisd. Uzelf zou in januari 2007 naar Nederland zijn gereisd en zou daar de categoriale beschermingsstatus hebben gekregen. Op basis van gezinshereniging zouden uw echtgenote en uw twee kinderen naar Nederland zijn gekomen in 2008. In Nederland zou uw derde zoon, Minas, op 13/09/2009 zijn geboren.

Tijdens uw verblijf in Nederland zouden militieleden twee keer bij uw vader in Bagdad zijn langs geweest. U verklaart dat u in Nederland ook zou hebben betoogd tegen de intrekking van uw verblijfsstatus en dat u door een televisiezender zou zijn geïnterviewd. Op basis hiervan zouden militieleden hebben geweten dat u terug naar Irak zou komen en daarom uw vader hebben lastiggevallen.

U verklaart dat uw ex-vrouw en de kinderen op 19 september 2011 op vrijwillige basis met IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) naar Irak terugreisden. U zou zelf op 19 oktober 2011 Nederland op vrijwillige basis hebben verlaten en zijn teruggekeerd naar Irak.

Na uw terugkeer naar Irak zou u angst hebben gekregen dat u als voormalig lid van de Baath-partij zou kunnen worden gearresteerd. U heeft tevens een vrees tengevolge het feit dat u in Nederland door een onbekende persoon op uw GSM werd bedreigd en dat u nog steeds vreest dat u hierdoor problemen zou kunnen krijgen. U verklaart dat op 05/01/2012 uw ex-vrouw en uw zoon Omar door onbekenden werden ontvoerd en zes dagen werden vastgehouden. Nadat er 4000 dollar losgeld werd betaald, zouden ze zijn vrijgekomen. Uw schoonzus zou u hebben opgebeld en u zou de twee oudste kinderen hebben meegenomen om hen in veiligheid te brengen. Aangezien u vreesde dat de problemen in Irak zouden aanhouden en aangezien uw kinderen niet naar school konden gaan, besloot u opnieuw het land te verlaten.

U verliet uw land samen met de twee oudste kinderen uiteindelijk op 1 februari 2012 en u kwam hier op 4 februari 2012 toe. Nog dezelfde dag vroeg u in ons land asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een Iraakse identiteitskaart en een Iraaks nationaliteitsbewijs (ingehouden door de douane in Zaventem), diverse documenten met betrekking tot uw asielaanvraag in Nederland, namelijk een uitspraak van de rechtbank van 's Gravenhage d.d. 20/07/2011 en het beroep van uw advocaat, een proces-verbaal opgesteld tegen onbekenden op 20/05/2011 aangaande telefonisch dreigement, klacht aangaande zelfde feit opgesteld in Irak en ingediend door uw broer, klacht bij de onderzoeksrechter van Adhamiya aangaande hetzelfde feit d.d. 03/11/2011, naam van de bedreiger vrijgegeven door de firma Asiaceel op uw vraag, klacht neergelegd naar aanleiding van de ontvoering van uw ex-vrouw en zoon bij het politiekantoor in Al-Rusafa, volmacht door u gegeven aan broer en persoonsgegevens over verklaring van woonplaats nodig om klacht te kunnen indienen, document van de lokale raad van Adhamiya nodig om een woonstkaart te kunnen verkrijgen., document in verband met uw echtscheiding op 13/10/2010 en een legalisatie van dit document d.d. 20/12/2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b, kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten, die de basis zouden vormen voor een risicoanalyse in het licht van deze statussen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de problemen waarvoor u in 2006 Irak zegt te hebben verlaten en waarvoor u in januari 2007 naar Nederland ging om er asiel aan te vragen, onderzocht werden door de Nederlandse asielinstanties en dat deze aldaar geen aanleiding hebben gegeven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uwen hoofde.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u bij terugkeer vanuit Nederland naar Irak in oktober 2011 geen persoonlijke problemen kende. U verklaart wel dat u angst had om als voormalig Baath-lid onrechtmatig gearresteerd te worden (gehoorverslag CGVS p.8). U stelt dat de regering is begonnen met het arresteren van voormalige Baath-leden, voornamelijk in de wijken Adhamiyah, waar u

woonachtig bent, Fadil en Adil. U heeft echter geen enkele indicatie dat u persoonlijk zou moeten vrezen gezocht te worden en brengt daarenboven geen enkel begin van bewijs aan dat erop zou wijzen dat u moet vrezen onrechtmatig gearresteerd te worden. Er dient tevens te worden opgemerkt dat u nergens in de vragenlijst voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding maakte dat deze vrees een reden zou zijn geweest om het land te verlaten, wat ook afbreuk doet aan de ernst van de aangehaalde vrees. Bovendien is het des te meer bevreemdend dat u zou worden gezocht, temeer u zelf verklaart enkel van 1987 tot 1991 lid te zijn geweest van de Baath-partij (gehoorverslag CGVS p.9). U verklaart bovendien zelf dat de overheid wel arrestaties en onderzoeken uitvoert, maar dat er ook personen zijn die vrijkomen. Mocht u worden ondervraagd, waarvoor er geen indicaties zijn dat dit zou gebeuren, dan nog wijst niets erop dat u onrechtmatig in detentie zou worden vastgehouden door de autoriteiten.

U vreest ook nog dat de persoon die u op uw GSM zou hebben bedreigd, u nog problemen zou kunnen bezorgen in Irak. Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat u geen melding maakt van nieuwe telefonische bedreigingen na uw terugkeer naar Irak (gehoorverslag CGVS p.8). Zowel de politie, die uw klacht heeft genoteerd, als de telefoonoperator, die u de gegevens van de bedreiger had gegeven, waren behulpzaam. Uw vrees dat de beller u 'iets' zou aandoen, is niet gebaseerd op objectieve gegevens en indicaties hiervoor brengt u niet aan. De door u voorgelegde stukken in verband met deze bedreiging werpen geen ander licht op de inschatting van de vrees die u tengevolge hiervan in geval van terugkeer naar Irak zou moeten koesteren.

Persoonlijk kende u derhalve na terugkeer in Irak geen problemen meer en de vrees die u koesterde omwille van uw voormalig lidmaatschap bij de Baath-partij of omwille van de dreig-sms'jes die u in mei 2011 zou hebben ontvangen, kon u niet concreet maken.

Wat betreft de ontvoering van uw ex-vrouw en zoon O.(...) dient te worden opgemerkt dat u over deze ontvoering heel weinig informatie kan verschaffen. Zo weet u niet van welke organisatie de ontvoerders waren (gehoorverslag CGVS p.9), weet u ook niet waarom uw ex-vrouw en uw zoon zouden zijn ontvoerd (gehoorverslag CGVS p.10), weet u niet waar ze ergens werden vastgehouden (gehoorverslag CGVS p.10) en weet u ook niet juist waar ze werden vrijgelaten, maar vermoedt u enkel dat ze 'beiden in de al-Shahabwijk' werden vrijgelaten (gehoorverslag CGVS p.10). Dat u zich over al deze zaken dermate op de vlakte dient te houden, roept twijfels op bij de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien verklaart u zelf dat het de ontvoerders enkel om geld was te doen (gehoorverslag CGVS p.10). Uw ex-vrouw en zoon zouden na de betaling van het losgeld gewoon zijn vrijgelaten. Alles wijst er derhalve op dat uw ex-vrouw en zoon het slachtoffer werden in Irak van een criminele bende die enkel uit was op het bekomen van losgeld. Er is geen enkele aanwijzing dat zij om andere redenen dan deze zouden zijn ontvoerd.

Wat er ook van zij, er zijn geen aanwijzingen dat u omwille van dit voorval, zelf dient te vrezen dat u in het bijzonder zou worden gevisieerd. Na dit voorval zouden uw twee oudste zonen bij u zijn komen wonen en u zou tot uw vertrek naar België geen problemen hebben gekend. U kan ook geen elementen aanhalen waarom u omwille van dit incident in de toekomst problemen zou kennen. Mocht deze ontvoering toch te maken hebben met het voormalige werk van uw ex-vrouw, waarvoor er geen indicaties bestaan, dan nog dient er opgemerkt te worden dat uzelf hierdoor geen problemen dient te vrezen. U bent niet meer gehuwd met uw vrouw, woont op ander adres én u heeft zelf nooit in dienst van de overheid noch van de Amerikanen gewerkt. Tenslotte is het ook opmerkelijk dat uw ex-vrouw, die samen met uw zoon O.(...) het slachtoffer werd van deze ontvoering, nog steeds in Irak verblijft. De door u voorgelegde stukken in verband met deze ontvoering werpen geen ander licht op de inschatting van de vrees die u tengevolge van dit incident in geval van terugkeer naar Irak zou moeten koesteren.

Omwille van bovengaande elementen dient te worden besloten dat u een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak niet aannemelijk maakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. De documenten die betrekking hebben op uw identiteit en uw scheiding betreffen stukken die geen invloed hebben op de beoordeling van uw asielmotieven. De stukken die betrekking hebben op uw asielaanvraag in Nederland kunnen in het licht van voorgaande opmerkingen evenmin de analyse van uw vrees in geval van terugkeer naar Irak beïnvloeden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde

groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Daarnaast voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht en stelt hij een manifeste beoordelingsfout vast. Verzoeker wijst erop dat de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen vormen en dat hij een omstandig relaas

heeft gegeven omtrent het gebeurde waarbij geen tegenstrijdigheden werden vermeld, waardoor hij heeft voldaan aan de bewijslast. Volgens verzoeker is het niet correct dat de asielaanvraag die hij in januari 2007 bij de Nederlandse asielinstantie heeft ingediend, niet zou hebben geleid tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelt dat hij met zijn kinderen en zijn ex-vrouw wel degelijk een positieve beslissing heeft gekregen, doch dat de Nederlandse asielinstantie nadien alle "toekenningen" terug heeft ingetrokken omwille van de gewijzigde en verbeterde toestand ter plaatse in Irak, meer bepaald in Bagdad. Deze beslissing van de Nederlandse regering is volgens verzoeker omstreden. Verzoeker wijst erop dat hij in oktober 2011 samen met zijn gezin vrijwillig naar Irak is teruggekeerd, maar dat de toestand in Irak zeer complex is waardoor een andere waardering van de situatie door UNHCR geen reden is om te oordelen dat verzoeker geen asiel of subsidiaire bescherming mag genieten. Verzoeker wijst er nogmaals op dat er niet getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van het feitenrelaas zoals hij het heeft weergegeven. Vervolgens haalt verzoeker aan dat zijn ex-vrouw en oudste zoon door onbekenden werden ontvoerd en zes dagen werden vastgehouden. Dergelijke praktijken zijn volgens verzoeker schering en inslag in Bagdad en zijn het werk van criminele bendes als er losgeld wordt geëist, wat volgens verzoeker verklaart waarom hij weinig informatie kan verschaffen over de ontvoering. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet gevlucht is met het oudste kind maar dat dit bij de moeder is gebeven, wijst verzoeker erop dat dit niet correct is aangezien het oudste en het tweede oudste kind met hem naar België zijn gevlucht en zijn jongste kind M. bij de moeder is gebeven omdat dit kind, dat geboren is in Nederland, niet over een Iraakse paspoort beschikte om mee te kunnen vluchten. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk al het nodige heeft gedaan om zijn oudste zoon in veiligheid te brengen na de ontvoering die het kind ernstig heeft getraumatiseerd. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal zich niet de moeite getroost om de kinderen hierover te verhoren. Verzoeker wijst erop dat de moeder op heden met het jongste kind uit Bagdad is gevlucht, maar dat hij niet weet waar deze zich thans bevinden.

Tegen de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad voert verzoeker aan dat het niet correct is dat de situatie opmerkelijk is verbeterd en het geweld in de regel gericht is tegen bepaalde groepen. Verzoeker wijst erop dat wordt toegegeven dat sedert het vertrek van de Amerikanen op 18 december 2011 in Bagdad ettelijke zware aanslagen werden gepleegd. Op grond van het reisadvies van 14 maart 2012, dat volgens verzoeker boekdelen spreekt, en waarin gesteld wordt dat de veiligheidssituatie uiterst gevaarlijk is, kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de analyse van de commissaris-generaal. Verzoeker merkt onder andere op dat het doelgericht geweld zich ook manifesteert ten aanzien van de rijkere klasse waartoe verzoeker zich mag rekenen, gelet op de vliegtuigtickets en het betaalde losgeld. De telefonische bedreigingen, het voormalig lidmaatschap van de Baath-partij, het feit dat zijn ex-vrouw werkte voor de Iraakse overheid en de recente ontvoering van zijn ex-vrouw en zijn oudste zoon, zijn voor verzoeker redenen om te vrezen voor aanslagen op zijn persoon. Uit de stelling uit de bestreden beslissing dat verzoeker sinds zijn vrijwillige terugkeer in oktober 2011 geen nieuwe meldingen van nieuwe bedreigingen maakte, kan volgens verzoeker niet worden afgeleid dat er geen vrees voor vervolging meer zou zijn. Verzoeker wijst erop dat hij sinds zijn terugkeer steeds ondergedoken heeft geleefd bij familie en zich niet in het openbaar durfde te begeven. Volgens verzoeker blijkt uit het feit dat zijn burens en familie regelmatig gecontacteerd worden duidelijk dat onbekenden/militieleden naar hem op zoek zijn. Het bestaan van dreigementen kan volgens verzoeker niet betwist worden omdat hiervan zowel in Nederland als in Irak aangifte van werd gedaan. Het louter stellen dat de politiediensten behulpzaam waren bij het noteren van de klacht, biedt, zo stelt verzoeker, geen garantie dat hij geen vrees hoeft te hebben. Verzoeker herhaalt dat de situatie niet verbeterd is en dat ook zijn ex-vrouw met het jongste kind Bagdad en Irak verlaten hebben waardoor het duidelijk is dat verzoeker en de kinderen nood hebben aan bescherming. Ten slotte stelt hij dat de Raad dient over te gaan tot een ambtshalve onderzoek van alle feiten die relevant zijn voor de zaak en zich hierbij dient te vergewissen dat er voor verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ontstaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.2. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er vooreerst op gewezen dat de feiten die verzoeker aanbracht bij zijn asielaanvraag in Nederland in januari 2007 door de Nederlandse asielinstanties werden onderzocht en aldaar geen aanleiding gaven tot de erkenning als vluchteling. Verder wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker bij zijn vrijwillige terugkeer naar Irak in oktober 2011 geen persoonlijke problemen kende. Uit verzoekers angst om als voormalig lid van de Baath-partij gearresteerd te worden, kan volgens de commissaris-generaal geen persoonlijk risico worden afgeleid. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker deze vrees niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij slechts van 1987 tot 1991 lid was van de Baath-partij. Wat de bedreigingen betreft die verzoeker per telefoon heeft ontvangen, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker na zijn terugkeer naar Irak geen melding maakte van nieuwe bedreigingen en dat de politie en de telefoonoperator behulpzaam waren om hem de gegevens van de bedreiger te geven. De vrees dat de beller verzoeker iets zou aandoen, is luidens de bestreden beslissing niet gebaseerd op objectieve gegevens. Met betrekking tot de ontvoering van zijn ex-vrouw en zoon, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker weinig informatie kan verschaffen over de organisatie waartoe de ontvoerders behoorden en de plaats waar ze werden vastgehouden en vrijgelaten, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast. De verklaringen van verzoeker over het losgeld wijzen er volgens de commissaris-generaal bovendien op dat zijn ex-vrouw en zoon slachtoffer werden van een criminele bende. Er zijn in elk geval, zo besluit de bestreden beslissing geen aanwijzingen dat verzoeker zelf omwille van dit voorval dient te vrezen. De commissaris-generaal stelt ook vast dat het opmerkelijk is dat de ex-vrouw van verzoeker na dit incident nog steeds in Irak zou verblijven. De voorgelegde stukken werpen luidens de bestreden beslissing geen ander licht op de inschatting van verzoekers vrees. Aangaande de beoordeling van de actuele situatie in Bagdad in het licht van de bepaling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt volgens de commissaris-generaal uit een analyse van de bronnen dat het geweld in regel gericht is tegen de veiligheidstroepen en religieuze minderheden, maar dat er geen sprake is van een “*open combat*” en dat slechts bij uitzondering aanslagen op burgers worden gepleegd. De bestreden beslissing besluit bijgevolg, na vergelijking met het beleid van andere Europese landen, dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld. Verzoeker voegt identiteitskaarten van zijn twee oudste kinderen, een bewijs dat de gezinswagen in 2008 werd gestolen, een PV van aangifte van de dreigementen in Nederland, de gegevens van de onbekende ‘dreiger’, een PV van aangifte uit Irak, het reisadvies voor Irak van 14/03/2012, een overzicht van aanslagen tot 20/02/2012 en info in verband met het Nederlandse categoriaal beschermingsbeleid toe aan zijn verzoekschrift.

2.5. Waar verzoeker stelt dat hij in Nederland wel degelijk de vluchtelingenstatus heeft verkregen, kan hij niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verblijfsvergunning die aanvankelijk in Nederland aan verzoeker werd verstrekt, werd ingetrokken omdat het ‘categoriale beschermingsbeleid’ voor Centraal-Irak op 22 november 2008 werd beëindigd (stuk 9, Documenten, uitspraak rechtbank NL, p. 2.). Daarbij werd beoordeeld of verzoeker op individuele gronden niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de uitspraak van de rechtbank in ‘s Gravenhage van 20 juli 2011 blijkt dat de asielrelazen “*positieve overtuigingskracht*” ontberen omwille van tegenstrijdigheden (*Ibid.*, punt 5.2) zodat verzoeker niet in aanmerking komt om als verdragsvluchteling te worden erkend, noch voor de subsidiaire bescherming ingevolge een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie of foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 29, eerste lid van de Nederlandse vreemdelingenwet). Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, in het bijzonder naar Bagdad, louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld (*Ibid.*, punt 7.3). In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, kan het ‘categoriale’ beschermingsstatuut niet worden gelijkgesteld met de vluchtelingenstatus. Eén en ander wordt trouwens ondersteund door een passage uit de tekst over het ‘categoriaal beschermingsbeleid’ die verzoeker als bijlage bij zijn

verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 9): “Aan Irakese asielzoekers, waarvan na een zorgvuldige procedure is komen vast te staan dat zij niet op individuele gronden in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning, moet desalniettemin bescherming worden geboden op grond van een categoriaal beschermingsbeleid”. De beslissing van de Nederlandse overheid om een einde te maken aan de categoriale bescherming, maakt niet het voorwerp uit van onderhavige vordering zodat de eventuele kritiek dienaangaande niet dienstig is. In zoverre verzoeker beweert dat de vluchtelingenstatus hem in Nederland eerst werd ‘toegekend’ en deze daarna werd ingetrokken, mist zijn betoog feitelijke grondslag.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). De vrees voor vervolging van verzoeker vloeit blijkens zijn verklaringen onder andere voort uit de ontvoering van zijn ex-vrouw en zijn zoon op 05/01/2012 (stuk 6, Vragenlijst DVZ 09/02/2012, p. 21). In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat de ontvoering het werk was van criminelen die het losgeld wilden incasseren. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker aangaf ingevolge de ontvoering persoonlijk in Irak geen problemen te hebben gekend (*Ibid.*, p. 22), dienen de ontvoering van zijn ex-vrouw en zijn zoon in elk geval te worden aanzien als gemeenrechtelijke feiten waarbij de *nexus* met het Vluchtelingenverdrag niet werd aangetoond.

Van een asielzoeker mag bovendien worden verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenverdrag of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de ontvoering van zijn ex-vrouw en zijn zoon niet exact in de tijd kan situeren, de omstandigheden niet kan schetsen en niet weet tot welke organisatie de ontvoerders behoorden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 21/02/2012, p. 9). Verder blijkt verzoeker niet op de hoogte van de reden waarom zijn ex-vrouw en zijn zoon werden ontvoerd of waar ze werden vastgehouden, noch van de plaats en de manier waarop ze werden vrijgelaten (*Ibid.*, p. 10). Door te bevestigen dat de ontvoering het werk is van criminelen slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom hij zo weinig informatie kan verstrekken over het incident. De informatie die verzoeker over de aangehaalde vervolgingsfeiten kan verstrekken, is dermate summier dat er wel degelijk ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid ervan. Het feit dat de ontvoering het werk zou zijn van criminelen ontslaat verzoeker er niet van om meer nauwkeurige informatie te verstrekken.

2.7. Waar verzoeker kritiek levert op de overwegingen met betrekking tot zijn oudste kind, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers nergens in de beslissing gesteld dat het oudste kind bij de moeder zou zijn gebleven. Verzoekers opmerking dat het Commissariaat-generaal zich niet de moeite heeft getroost de kinderen te verhoren gaat niet gepaard met een verduidelijking op welke wijze dit een ander licht zou werpen op de gedane vaststellingen. Uit de bewering van verzoeker dat de moeder en het jongste kind op heden uit Bagdad zouden zijn gevlucht, vloeit niet voort dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Uit het feit dat verzoeker vrijwillig naar Irak terugkeerde (stuk 9, documenten, info IOM) en dat hij – zelfs na terugkeer - nog steeds niet weet van wie hij de telefonische bedreigingen ontving die hij in Nederland kreeg (stuk 3, gehoorverslag CGVS 21/02/2012, p. 8), en het feit dat hij geen nieuwe bedreigingen ontving, vloeit voort dat hij geen vrees voor vervolging kan puren uit deze telefonische dreigementen. In de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet enkel vermeld dat de politie als de telefoonoperator behulpzaam waren, maar wordt tevens gewezen op het feit dat de vrees van verzoeker niet op objectieve gegevens is gestoeld. De commissaris-generaal kon op grond van het geheel van zijn vaststellingen rechtsgeldig besluiten dat het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De identiteitsdocumenten van zijn kinderen, het bewijs van de diefstal van zijn wagen, de gegevens van de onbekende ‘dreiger’ en het PV van de aangifte van de dreigementen in Nederland en in Irak, die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, omvatten gegevens die niet ter discussie staan en wijzigen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Ten overvloed merkt de Raad op dat de stukken uit Irak kopieën zijn die niet vergezeld werden van voor eensluidend verklaarde vertalingen, waardoor de Raad conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006

houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze in overweging te nemen.

2.8. De Raad merkt verder op dat de kritiek van verzoeker op de beoordeling van de algemene actuele veiligheidssituatie in Bagdad, die gestoeld is op het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 14 maart 2012 (Verzoekschrift, bijlage 7) niet van aard is om de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd te ontkrachten (stuk 10, Landeninformatie, SRB, Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak, Bagdad, 05/01/2012). De informatie die is opgenomen in het reisadvies is slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), maar vormt geen leidraad voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Waar verzoeker betoogt dat er sedert het vertrek van de Amerikanen ettelijke zware aanslagen werden gepleegd en dit ondersteunt met een grafiek van het aantal aanslagen in de laatste zes maanden (Verzoekschrift, bijlage 8), wijst de Raad erop dat dit in de bestreden beslissing geenszins wordt ontkend. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het geweld gericht is tegen bepaalde beroepsgroepen, zoals veiligheids- en overheidsdiensten, politici en journalisten en tegen de sjiitische religieuze minderheid (stuk 10, Landeninformatie, SRB, Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak, Bagdad, 05/01/2012, p. 16-17), maar dat er geen sprake is van willekeurig geweld waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. De blote bewering van verzoeker dat het doelgericht geweld zich ook manifesteert ten aanzien van de rijkere klasse, wordt door deze informatie niet ondersteund. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op grond van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier rechtsgeldig tot het besluit kon komen dat de actuele situatie in Bagdad niet van dien aard is dat burgers een reëel risico lopen op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden waardoor geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden vastgesteld. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN